

ה' הוּא הַאֱלֹהִים • ה' הוּא הַאֱלֹהִים • ה' הוּא הַאֱלֹהִים

סוד יהונתן בן עזיאל [יארצייט כ"ו סיון]

יהונתן בן עזיאל איז מקיפתו, וכל עוף הפורח
מעליו — נשרף!

כמו רבי אלעזר בן ערד, שהיה רבי יוחנן בן זכאי
רוכב על החמור, ורבי אלעזר בן ערד מחמר
אחריו. אמר רבי אלעזר בן ערד לרבי יוחנן בן
זכאי: ירשני רבי לומר לפניו דבר אחד שלמדתני.
אמר לו: אמור! מיד ירד רבי יוחנן בן זכאי מן
החמור ונעטף בטלית וישב לו על האבן תחת
הזית. אמר רבי אלעזר בן ערד לרבי יוחנן בן
זכאי: מפני מה ירדת מן החמור? אמר רבי יוחנן
בן זכאי לרבי אלעזר בן ערד: אפשר אתה דורש
במעשה מרכבה ושכינה עמנו ומלאכי השרת
מלוין אותנו, ואני ארכב על החמור?! מיד פתח
רבי אלעזר בן ערד במעשה מרכבה

וְדַרְשׁ, וְיִרְדָּה אִישׁ מִן הַשָּׁמַיִם וְסַכְּכָה אֶת כָּל
הָאֵילָנוֹת שְׁבָהָר וּבִשְׂדֵהָ. מִיָּד פָּתְחוּ כָּלֵן וְאָמְרוּ
שִׁירָה. מַה שִּׁירָה אָמְרוּ? — "הֲלָלוּ אֶת ה' מִן
הַשָּׁמַיִם, תִּנְיָנִים וְכָל תְּהוֹמוֹת, עֵץ פְּרִי וְכָל אֲרָזִים,
הֲלֹוִיָּהּ". נִעְנָה מִלְּאָךְ מִן הַשָּׁמַיִם וְאָמַר: הֵן הֵן
מַעֲשֵׂה מְרַכְּבָה. עָמַד רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי וְנָשַׁק עַל
רֵאשׁוֹ, וְאָמַר: בָּרוּךְ ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּתְּנָן בֵּין כְּזֵה
לְאַבְרָהָם אָבִינוּ [חֲגִיגָה יד:].

וְכֵן רַבִּי אֲבָהוּ, כְּשֶׁהָיָה חוֹרֵז מִתּוֹרָה לְנָבִיאִים
וּמִנְבִיאִים לְכַתּוּבִים, וְהִיָּתָה יוֹרְדֵת אִישׁ מִן
הַשָּׁמַיִם וְסוֹכְבֵת אוֹתוֹ [מְדַרְשׁ רַבָּה שִׁיר הַשִּׁירִים דף יא:].

וְכֵן רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגָּדוֹל וְרַבִּי יְהוֹנָשֶׁע, כְּשֶׁהוֹפִיעוּ
בְּבִרְיַת מִילָה שֶׁל אֱלִישֶׁע בֶּן אֲבוּיָה, וְהָיָה אֲבוּיָה
אֶחָד מִגְּדוּלֵי עֲשִׂירֵי יְרוּשָׁלַיִם, וְכָלֵם בָּאוּ לְבִרְיַת
שֶׁל אֱלִישֶׁע בֶּן אֲבוּיָה, וְהָיוּ כָּלֵם מְדַבְּרִים מֵעַנְיָנֵי
מִשָּׂא וּמִתָּן — מִשֵּׁעַר הַדּוֹלָר הַיּוֹרוֹ וְהַפָּאוּנְדָה,
אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן הוֹרְקָנוֹס לְרַבִּי יְהוֹנָשֶׁע: עָלִינוּ

לְהַמְלִיט מִן הַמָּקוֹם הַזֶּה בְּטָרֵם תֵּצֵא נִשְׁמָתְנוּ מִרַב
צִעֲרִי! וּמָצְאוּ חֵדֶר בְּמִרְתֵּף הַקּוֹמָה הַתְּחִתוֹנָה,
וַיֵּשְׁבוּ וְהִתְחִילוּ לַחְרוֹז בְּדַבְרֵי תוֹרָה — מִתּוֹרָה
לְנָבִיאִים וּמִנְבִיאִים לְכַתּוּבִים, וַיֵּרְדָה אִישׁ מִן
הַשָּׁמַיִם וְסוּבְבָה אֶת כָּל הַבַּיִת, וְכָל־מִן בָּרָחוּ.
וַיֵּצֵא אֲבוֹיָה אָבִיו שֶׁל אֱלִישָׁע לְרֵאוֹת אֶת מְקוֹר
הָאִישׁ וּלְכַבּוֹתָהּ, וְגָלָה שֶׁהָאִישׁ פּוֹרֶצֶת מִן חֵדֶר
הַמִּרְתֵּף לְמַטָּה, וְשָׁבַר אֶת הַדֶּלֶת וַרְאָה אֶת רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר בֶּן הוֹרְקָנוֹס יוֹשֵׁב עִם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְאִישׁ
יוֹצֵאת מִבֵּינֵיהֶם. אָמַר לָהֶם: וְכִי בָאתֶם לְשָׂרֵף
אֶת בֵּיתִי?! אָמְרוּ לוֹ: חֵם וְשָׁלוֹם, אֵלָּא הֵינּוּ
חוֹרְזִים בְּדַבְרֵי תוֹרָה, מִתּוֹרָה לְנָבִיאִים וּמִנְבִיאִים
לְכַתּוּבִים, וְהָיוּ הַדְּבָרִים שְׂמֵחִים כְּנִתְיָנָתָם מִסִּינַי.
וְכֵן יְהוֹנָתָן בֶּן עֲזִיָּאל, הָיָה מְקַוֵּה בְּאִישׁ יוֹמָם
וְלַיְלָה, וְכָל עוֹף הַפּוֹרֶחַ מֵעָלָיו — נִשְׂרָף! (סְפָרָה כח.).

